

Dr Dave Mathewson, Hermeneutyka, Wykład 18, Gatunki OT

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

Inną ważną metodologią interpretacji biblijnej jest rozpatrywanie tekstu biblijnego z punktu widzenia rodzaju literatury. Nazywa się to krytyką gatunkową, gatunkiem, francuskim słowem oznaczającym rodzaj lub typ. Kiedy więc mówimy o gatunku w odniesieniu do literatury i studiów biblijnych, mówimy o rodzaju literatury, typie literatury, z którym mamy do czynienia i jak wpływa to na sposób, w jaki czytamy i interpretujemy tekst.

Decyzje i identyfikacje gatunkowe podejmujemy, właściwie podejmujemy każdego dnia, choć zazwyczaj robimy to intuicyjnie, naturalnie i niejawnie. Za każdym razem, gdy bierzesz do ręki gazetę, automatycznie dokonujesz identyfikacji gatunku, jeśli chodzi o rodzaj literatury, którą czytasz, i w związku z tym oczekiwania, jakie niesiesz z tekstem. Nawet jeśli czytasz gazetę, przewracając strony zmieniasz gatunek, bo mam nadzieję, że nie czytasz sekcji z komiksami w ten sam sposób, w jaki czytasz sekcję o sporcie, albo nie czytasz sekcji o sporcie w ten sam sposób, w jaki czytasz pierwszą stronę gazety, reklamy z tyłu lub coś w tym rodzaju.

Dokonujesz więc nieświadomych zmian gatunkowych w identyfikowaniu różnych rodzajów literatury. Kiedy ty, kiedy odbierasz i czytasz lub piszesz list, kiedy ty, jeśli oceniam pracę naukową, w sposób dorozumiany i intuicyjny dokonuję identyfikacji gatunku, a to stwarza oczekiwanie na to, co znajdę i jak mam zamiar przeczytać ten tekst. Albo jeśli weźmiesz książkę do ręki i ona się zacznie, używając bardzo klasycznego i powszechnego przykładu, zwykle określanego jako gatunek ilustracyjny, jeśli wezmę książkę i ona się zacznie, pewnego razu wiem, jakim gatunkiem jestem czytamy i wiem, czego się spodziewać, że nie spodziewam się znaleźć wyników meczów baseballowych czy piłkarskich.

Nie mam zamiaru oczekiwać historycznego opisu pewnego życia, powstania jakiejś cywilizacji. Będę czytać tak zwaną bajkę i niezależnie od tego, jakie cenne życiowe spostrzeżenia może ona wnieść, będę ją czytać pod kątem faktu, że nie jest to faktyczna relacja historyczna o osobach i wydarzeniach, które miały miejsce w historii przestrzeni i czasu. Krytyka gatunkowa jest ważna dla zrozumienia pod wieloma względami, ponieważ często niepowodzenie w uporaniu się z właściwym rodzajem gatunku literackiego może często skutkować nieporozumieniami lub błędnym odczytaniem.

Jednym z przykładów, który lubię podawać, jest to, że kiedy mieszkaliśmy w Szkocji, najtrudniej mi było zrozumieć grę w krykieta, a stało się tak dlatego, że ciągle próbowałem zrozumieć ją zgodnie z konwencjami i zasady amerykańskiego baseballu. Raz za razem miałem trudności ze zrozumieniem, co się dzieje, ponieważ nie mogłem wyjść poza moje zrozumienie gry w amerykański baseball. To samo dotyczy rozumienia literatury.

Dwie metafory, które były często używane, jakkolwiek byłyby niedoskonałe, ale dwie metafory, które często były używane do zrozumienia gatunku, to gatunek, gatunek literacki, często porównywano do gry. Od autora i czytelników oczekuje się przestrzegania zasad. Gatunek jest jak gra, gatunek literacki bardzo przypomina grę, w której istnieją pewne zasady, którymi kieruje się zarówno autor, tworząc tekst, jak i czytelnik, czytając i interpretując tekst.

Ponownie, podobnie jak w przypadku moich trudności z brytyjską grą w krykieta, zastosowanie nieprawidłowych zasad do zrozumienia tekstu często będzie skutkować w najlepszym razie nieporozumieniami. Zatem reguły gatunkowe, tak samo jak reguły określają sposób prowadzenia gry, tak w przypadku gatunku literackiego należy stosować odpowiednie zasady lub wskazówki dotyczące czytania, zarówno pisanie, jak i czytania tekstu biblijnego. W świetle tego drugą metaforą jest odniesienie do

autora tworzącego tekst oraz do czytelników nadających mu sens i czytających go, a mianowicie do umowy.

Oznacza to, że autor, zarówno autor, jak i czytelnicy zawierają umowę. Autor będzie kierował się pewnymi konwencjami podczas tworzenia rodzaju tekstu, a czytelnik będzie się nimi kierował, próbując nadać sens i zinterpretować tekst. Zatem gatunek literacki kieruje procesem czytania.

Jest to część znaczenia tekstu i sensu tekstu, sens tekstu pod pewnymi względami zależy od sposobu, w jaki tekst się komunikuje. Gatunek literacki ma związek ze sposobem, w jaki tekst komunikuje, i w pewnym sensie odpowiada na te same pytania, które zadaje się w odniesieniu do form literackich. Pamiętaj, że rozmawialiśmy o krytyce form w odniesieniu do jej struktury, gatunku i intencji.

Tego typu pytania stawia się obecnie całemu tekstowi jako całości literackiej, jako gatunkowi literackiemu. Podstawowa trudność, jak się przekonamy, polega na tym, że starożytne cywilizacje, starożytny świat, mogły mieć gatunki literackie bardzo różniące się od naszych. Innymi słowy, jeśli chodzi o gatunki literackie, których używamy intuicyjnie, musimy bardziej świadomie rozumieć gatunki, które w naszych czasach nie istnieją lub bardzo różnią się od gatunków literackich, z którymi się posługujemy.

Gatunek literacki można opisać jako grupę dzieł, które mają wspólne cechy formy, treści i funkcji. Oznacza to, że gatunek literacki to utwór, który możemy zidentyfikować jako mający podobne cechy do innych dzieł, a cechy te stanowią grupę dzieł, które mają podobną formę i kształt, podobną treść i pełnią podobną funkcję. Ale ważne jest również, aby zdać sobie sprawę, że ten gatunek literacki nie jest tylko narzędziem klasyfikacyjnym, ale jest tak zwanym narzędziem heurystycznym.

Oznacza to, że jest przydatny w interpretacji. Nie warto po prostu klasyfikować dzieła literackiego, jeśli nie zrozumiemy, jaką różnicę robi to w jego czytaniu i interpretowaniu. Jednym z przykładów, który lubię wykorzystywać na niektórych moich zajęciach, jest komiks lub kreskówka, które można znaleźć w gazecie i pytam ich, na przykład, jakie są cechy, jakie są cechy formalne? W jakiej formie jest to informacja, że jest to komiks? Na przykład fakt, że istnieje seria klatek.

To nie jest bieganie, to nie jest jakiś komiks, myślę, że to pojedynczy obrazek z podpisem, ale większość komiksów jest w serii klatek. Są raczej przesadzone i czasami przedstawiają karykatury ludzi, innych zwierząt lub tym podobnych. Inną cechą jest to, że w ramach zwykle znajduje się dymek zawierający wypowiedzi różnych osób występujących w komiksie.

I zazwyczaj, znowu, większość uczniów musi się zatrzymać i trochę pomyśleć, ale rzeczywiście potrafią zidentyfikować komiks. Zwykle robią to intuicyjnie. Zdają sobie też sprawę, że kiedy czyta się komiks, niekoniecznie przedstawia on wydarzenie, które faktycznie miało miejsce, chociaż karykatura polityczna może to zrobić.

Jednak przedstawia rzeczywiste wydarzenia, sytuacje lub realia w świecie politycznym w sposób raczej przesadzony, niemal symboliczny i metaforyczny. Ale czytając komiks, zdajemy sobie sprawę, że często pełnią one funkcję przedstawienia, niekoniecznie odnoszą się do rzeczywistych, dosłownych osób i wydarzeń, ale mogą pełnić funkcję komentarza do rzeczywistości, społeczeństwa i życia. Robią to jednak w sposób wywołujący humor, a czasem nawet w sposób satyryczny naśmiewający się z pewnych konwencji społecznych.

Tak więc, zastanawiając się trochę nad kreskówką, uczniowie zazwyczaj potrafią określić powody, dla których klasyfikują ją jako kreskówkę oraz jak wpływa to na

sposób, w jaki ją czytają i interpretują, aby pokazać, że identyfikujemy gatunki każdego dnia. Ponownie, trudność polega na identyfikowaniu i wykorzystywaniu starożytnych gatunków i starożytnych konwencji gatunku literackiego, trzeba działać bardziej celowo. Należy dokonać bardziej wyraźnych identyfikacji, co, jak powiedziałem, staje się trudniejsze, gdy mamy do czynienia z gatunkami pochodzącymi ze starożytnej kultury, które mogą, ale nie muszą, mieć analogie do typów literackich, których używamy dzisiaj.

Gatunki, gatunki literackie należy rozumieć także w ujęciu horyzontalnym i wertykalnym. Oznacza to, że w poziomie tekst biblijny można czytać jako należący do innych typów literackich i gatunków tego rodzaju. Oznacza to, że gatunek literacki to grupa dzieł literackich, które mają podobne, powtarzające się cechy formy, treści i funkcji.

Zatem wertykalnie dany tekst biblijny wpisuje się w kategorię pism, do których należy, którym będzie odpowiadał. Ale typ literacki należy czytać także horyzontalnie, to znaczy kierując się jego własną logiką i własną strukturą. Oznacza to, że gatunek literacki nie zawsze rozwiązuje wszystkie trudności interpretacyjne.

Moim zdaniem podstawową funkcją gatunku jest pomóc nam w interpretacji. Jest to punkt wejścia do tekstu, dzięki któremu możemy mieć pewność, że rozpoczęliśmy właściwie. Czasami jednak tekst będzie miał własną logikę i strukturę, a czasami swoje własne unikalne cechy, które wymagają interpretacji i wymagają zrozumienia, że odwołanie się do gatunku nie rozwiąże wszystkich problemów interpretacyjnych.

Ponownie jednym z przykładów jest to, że klasyfikacja gatunku literackiego Księgi Apokalipsy nie rozwiązuje problemu Tysiąclecia. Może to wykluczać pewne podejścia do tego tekstu, ale nie rozstrzyga ostatecznie, w jaki sposób ktoś będzie go czytał. Pod uwagę brane są jeszcze inne czynniki.

Krytyk literacki ED Hirsch nazwał to gatunkiem zewnętrznym i gatunkiem wewnętrznym, to znaczy klasyfikacją literacką, do której należy książka, czyli innymi dziełami, do których jest podobna, a następnie gatunkiem wewnętrznym, własną logiką i strukturą dzieła oraz sposobem, w jaki co wpływa na sposób, w jaki to czytamy. Chcę bardzo krótko zbadać niektóre gatunki i typy literackie Starego Nowego Testamentu, skupiając się szczególnie na tym, jak może to mieć wpływ na jego interpretację. W Starym Testamencie skupimy się bardzo krótko na poezji, prawie i prorocत्वach.

Mówiliśmy już o narracji w odniesieniu do niektórych konwencji fabuły, struktury i charakterystyki narracji. Nie będę poświęcał dużo czasu na narrację. Chciałbym poczynić kilka dodatkowych obserwacji w odniesieniu do Ewangelii w Nowym Testamencie, ale przyjrzymy się poezji, prawu i prorocत्वom w Starym Testamencie.

W Nowym Testamencie poczynię kilka obserwacji na temat gatunku ewangelii, gatunku Ewangelii, Mateusza, Marka, Łukasza i Jana, ale potem skupię się na listach, a następnie na ostatniej księdze Nowego Testamentu w Biblię, Księgę Apokalipsy i ponownie skupiając się na gatunku i niektórych głównych, ogólnych konwencjach i być może na kilku krótkich wskazówkach dotyczących interpretacji. Pierwszą rzeczą w Starym Testamencie, o której chcę porozmawiać, jest poezja, a osoba, która to filmuje, ma o wiele większe kwalifikacje niż ja, aby tu wystąpić. Może powinienem zamienić się z nim miejscami, ale chcę po prostu podsumować nie tyle moje indywidualne spostrzeżenia, ale bardziej podsumować niektóre kluczowe cechy poezji, na których skupiają się inne dzieła, a potem przejdziemy do prawa po tym.

Poezja, większość podejść do poezji, jak ją rozumiem, skupia się na dwóch cechach, znowu mam czas tylko na krótkie, bolesne, w boleśnie krótki sposób poruszenie ich, a są to dwie ważne konwencje: użycie paralelizmu i użycie figur retorycznych.

Równoległość jest po prostu cechą poezji, poezji hebrajskiej, gdzie wersety poezji są ze sobą powiązane, a nawet większość tłumaczeń na język angielski, jeśli czyta się Psalmy, Przysłówia lub inną literaturę poetycką, ułoży poezję i ustrukturyzuje ją w sposób wykazujący równoległość, czyli dwie, najczęściej dwie linie, są zestawione ze sobą równolegle, a druga linia w jakiś sposób zwykle definiuje, rozszerza lub w jakiś sposób rozwija pierwszą linię. Widzimy to na przykład tylko po to, żeby dać jeden przykład, nie zatrzymując się przy tym zbyt długo, na przykład w rozdziale 9 i wersecie 10 Księgi Przysłów, a jest tego mnóstwo przykładów, rozdział 9 i werset 10, strach Pana, jedno z bardziej znanych stwierdzeń w Księdze Przysłów, bojaźń Pańska jest początkiem mądrości, a wiedza Świętego jest zrozumieniem i zauważ, że te dwie linie stoją równolegle, druga linia w w jakiś sposób rozwija, rozwija lub rozpakowuje pierwszą linię, do której jest zestawiona.

Zatem jedną z rzeczy, z którymi trzeba się zmierzyć podczas czytania poezji, zwłaszcza tych z nas, którzy są zaznajomieni z poezją, która operuje głównie rytmem dźwięków i rymowanymi dźwiękami na końcach wersów lub czymś podobnym, jest to, że być może istniały inne Nie jestem świadomy wykonanej pracy, ale z tego, co wiem, paralelizm hebrajski nie działa w przypadku rymujących się dźwięków lub paraleli z dźwiękami. Chociaż czasami, jak powiedzieliśmy, jedną z cech poezji są inne cechy strukturalne, na przykład czasami pewne wersety zaczynają się od pierwszej litery alfabetu hebrajskiego, co prowadzi przez cały alfabet hebrajski, co oczywiście ma miejsce zostać zagubionym w tłumaczeniu na język angielski. Ale pierwszą rzeczą, o której musisz wiedzieć, jest cecha paralelizmu i najlepszą rzeczą, jaką mogę dać, to porozmawiać z kimś, kto jest ekspertem w dziedzinie poezji hebrajskiej, lub przeczytać dzieła takich osób jak Adela Berlin czy Robert Alter, a czasami niektóre teksty hermeneutyczne bardzo dobrze wprowadzają w hebrajski paralelizm w poezji.

Ale znowu struktura często opiera się na dwóch zestawionych ze sobą liniach, pierwsza linia na różne sposoby, a czasami uczeni tworzyli kategorie, takie jak

paralelizm antytetyczny lub paralelizm synonimiczny, używając różnych etykiet, chociaż inni kwestionują te lub czy są to ważne kategorie, czy nie. Ale najważniejszą rzeczą jest zaznajomienie się z równoległością i sposobem jej działania, sposobem, w jaki jedna linia funkcjonuje, rozszerzając się, wpływając lub w jakiś sposób wyjaśniając linię poprzedzającą ją. Inną ważną cechą poezji, poezji hebrajskiej, czy to w Psalmach, czy w Przysłowiach, zwłaszcza w Psalmach, a nawet w literaturze proroczej, często jest obsada w formie poetyckiej.

Inną cechą są figury retoryczne, a przede wszystkim to, co często nazywa się porównaniami lub metaforami, mówi się, że coś jest podobne do czegoś innego lub po prostu coś jest czymś innym. Na przykład, gdy Bóg jest nazywany skałą, twierdzą lub wieżą, lub w klasycznym przykładzie w Psalmie 119 wersetach 105, Twoje słowo jest lampą dla moich stóp i jest w pewnym sensie porównywane do lampy. Lub inny przykład, spójrz na pierwszy Psalm, który natychmiast zaczyna się od komunikowania za pomocą metafor i figur retorycznych.

Tak zaczyna się Psalm 1: Błogosławiony człowiek, który nie chodzi za radą bezbożnych, nie stoi na drodze grzeszników i nie zasiada w gronie szyderców, ale ma upodobanie w Prawie Pańskim i nad Jego Prawem rozmyśla dzień i noc. Podobny jest do drzewa zasadzonego nad strumieniami wód, które wydaje owoc w swoim czasie, którego liść nie więdnie, a cokolwiek czyni, pomyślnie się rozwija, tak że niegodziwi nie są jak plewy, które wiatr rozwiewa. I na tym przestanę czytać, ale zwróćcie uwagę, jak już Psalmista posługuje się konwencją mowy figuratywnej, zwłaszcza metaforą czy tym, co czasami nazywa się porównaniem.

Sugeruje to, że w zasadzie metafora lub figury retoryczne składają się z zestawienia dwóch rzeczy, które zwykle do siebie nie pasują, jak na przykład objaśnianie człowieka lub osoby w kategoriach drzewa. To tworzy dysonans poprzez zestawienie dwóch rzeczy, które do siebie nie pasują. Można więc zadać pytanie, jakie światło

rzuca to zestawienie na znaczenie, które próbuje się przekazać? Zatem znowu, gdy autor porównuje Boga do skały lub gdy sprawiedliwych porównuje się do drzewa, które wydaje owoc, a jego liście nie więdną, co wyraża to zestawienie dwóch rzeczy, które zwykle nie pasują do siebie i zwykle nie iść razem? Lub na przykład rozdział 57 i werseł 4 Psalmu. W rozdziale 57 i wersecie 4 Psalmu autor mówi: Jestem pośród lwów, leżę wśród żarłocznych zwierząt.

A jeśli na tym poprzestanę, czy ten autor jest gdzieś w lesie? A może jest w zoo? Albo gdzie w tym, co się dzieje? Ale idź dalej i tam jest napisane: ludzie, których zęby to włócznie i strzały, a ich języki to ostre miecze. Zamiast więc odnosić się do fizycznych zwierząt, wśród których się znajduje, wydaje się, że opisuje swoich wrogów. Można więc zapytać, jaki jest efekt zestawienia ludzkich wrogów autora ze zwierzętami i dzikimi zwierzętami i zwierzętami? Jaki jest efekt? Jakie znaczenia można przekazać poprzez połączenie dwóch rzeczy, które zwykle do siebie nie pasują? Och, trzy rzeczy do powiedzenia na ten temat.

Po pierwsze, problem polega na tym, że często autorzy biblijni mogą używać metafor, które są nam nieznane i których nie używamy w naszym współczesnym społeczeństwie. Zatem po raz kolejny próba umiejscowienia tekstu w jego kontekście historycznym jest konieczna, aby być może zrozumieć siłę metafory. Po drugie, metafory są ważne, a mowa figuratywna jest ważna ze względu na jej atrakcyjność emocjonalną w równym stopniu, jak jej atrakcyjność intelektualną.

Zbyt często widzimy metafory, zwłaszcza czasami, jak sądzę, ewangelicy, interpretatorzy są tego szczególnie winni, postrzegając metafory po prostu jako pojemniki na jakąś teologiczną prawdę zdaniową, nie zdając sobie sprawy, że metafora ma na celu zarówno swój emocjonalny urok, jak i intelektualny, intelektualny charakter. aspekt tego. Na przykład, gdy psalmista porównuje swoich czytelników do dzikich zwierząt, które go otaczają i są gotowe go pożreć, z pewnością

ma to na czytelnika wpływ wykraczający daleko poza bardziej nagi opis moich wrogów gotowych do ataku lub coś w tym rodzaju. Zatem metafory są ważne ze względu na ich emocjonalny urok.

Po drugie, metafory zachęcają czytelnika do udziału. Myślę, że jednym ze skutków metafory i mowy figuratywnej jest zaproszenie czytelnika do udziału, aktywnego udziału, aby wyobraźnią zaangażować się w tę metaforę i zadać sobie pytanie, jaki jest główny punkt porównania? Jaki będzie efekt połączenia tych dwóch rzeczy, które zazwyczaj do siebie nie pasują? Metafora otwiera szereg możliwych powiązań, do zbadania których zaprasza się czytelnika. Ale ostatnią rzeczą do powiedzenia na temat metafory jest to, że niestety często tłumaczenia na język angielski nie są w stanie uchwycić pełnej siły metafory, szczególnie jeśli ją posiadasz.

Jedną z trudności jest to, że jeśli w tekście biblijnym mam metaforę, która jest niezrozumiała lub nie jest aktualna w języku odbiorczym we współczesnym tłumaczeniu, stwarza to trudność. Czy wybieram inną metaforę? Czy mam to wyjaśniać, co wówczas utraciłoby istotne cechy? Czy ja, co by było, gdyby metafora, zwłaszcza jeśli ma zachęcić czytelnika do zbadania możliwych powiązań, proste wyjaśnienie metafory może ograniczyć liczbę rzeczy, które może ona zrobić. Więc tak to zostawię.

Ale, jak powiedziałem, w przypadku poezji przynajmniej dwie rzeczy, z którymi trzeba się uporać, to paralelizm, który jest zwykle uznawany za ważną cechę literatury poetyckiej, paralelizm hebrajski, a następnie wykorzystanie figur retorycznych, metafor i porównań oraz Rzeczy jak te. Drugim typem literackim Starego Testamentu, o którym chcę pokrótce porozmawiać, jest prawo, czyli język prawniczy literatury prawniczej Izraela. Pierwszą rzeczą, którą uważam za ważną do zrozumienia w odniesieniu do prawa lub literatury prawniczej, jest to, że należy je

rozumieć w kontekście nauczania i regulacji życia ludu Bożego w ramach przymierza, które On zawarł ze swoim ludem .

Innymi słowy, materiałem prawnym, materiałem prawnym Starego Testamentu, są osobiste wymagania Boga przymierza, który łaskawie wszedł w relację ze swoim ludem. Innymi słowy, pierwszą rzeczą dla większości współczesnych interpretatorów, zwłaszcza dla niektórych z nas, którzy – a niektórzy z Was, którzy być może tego nie mają – którzy być może po raz pierwszy stykają się z literaturą prawniczą, z materiałem prawnym Starego Testamentu, jest uświadomienie sobie, że jest to a nie po prostu to, co niektórzy z nas mogą uważać za listę zasad lub zastrzeżeń, lub, lub, lub wymagania prawne narzucane arbitralnie czytelnikom. Ale ważne jest, aby zrozumieć, że literatura wyrasta z Bożej relacji przymierza, którą zawiera ze swoim ludem.

Uczni zidentyfikowali co najmniej dwa rodzaje prawa. Można powiedzieć jeszcze wiele innych rzeczy. I znowu, jedną z najlepszych rzeczy, jakie możesz zrobić, byłoby przeczytanie dzieł omawiających różne rodzaje prawa i ich funkcjonowanie, szczególnie w życiu ludu Bożego, Izraela.

Jeden rodzaj prawa jest często nazywany prawem kazuistycznym i zasadniczo ma strukturę „jeśli-to”. To jest część „jeśli” określa okoliczności, kwestię lub sprawę. A potem jest, to, kara, lub konsekwencje, lub, lub, to, to, prawne traktowanie tej, tej sprawy.

więc tak się stanie, oto, co musisz zrobić. Jeden z przykładów znajduje się w 21 rozdziale Księgi Wyjścia. Ponownie, istnieje wiele przykładów, na które moglibyśmy wskazać, ale zacznę od początku.

Rozdział 20 opisuje 10 przykazań i wykorzystamy to do zilustrowania innego rodzaju prawa. Ale rozdział 21, oto jeden przykład, werset drugi, jeśli kupisz hebrajskiego sługę, to będzie ci służył przez sześć lat, ale w siódmym roku wyjdzie na wolność, nic nie płacąc. Zatem część „jeśli kupisz hebrajskiego służącego” to sprawa lub problem, a reszta dotyczy tego, jak tę sprawę należy potraktować i jak ją potraktować zgodnie z prawem.

Albo znowu wersety, wersety 18 i 19, jeśli ludzie się pokłócą i jeden uderzy drugiego kamieniem lub pięścią, a on nie umrze, ale zostanie przykuty do łóżka, to jest ta część sprawy, to ta w 19 jest, zatem, prawna, kara prawna lub, lub sposób, w jaki sprawa ma zostać potraktowana. Werset 19, wówczas ten, który zadał cios, nie będzie pociągnięty do odpowiedzialności, jeśli tamten wstanie i wyjdzie na zewnątrz ze swoją łaską. Musi jednak zapłacić rannemu za stratę czasu i dopilnować, aby został całkowicie wyleczony.

I znowu, jest pewna liczba, szczególnie Księga Wyjścia 21, którą można przeczytać w całym rozdziale, i istnieje wiele tego typu praw, które uczeni nazywają prawem kazuistycznym, które mają taką strukturę. Drugim rodzajem prawa, na które często zwracają uwagę badacze Starego Testamentu, jest tak zwane prawo apodyktyczne, które jest nakazem bardziej kategorycznym. Po prostu, zrobisz to.

Dobrym tego przykładem jest Dekalog, 10 przykazań z 20 rozdziału Księgi Wyjścia. Nie będziesz więc miał innych bogów przed sobą. Nie będziecie robić sobie bożka.

Nie będziesz nadużywał imienia Pańskiego. Pamiętajcie o dniu szabatu i świętujcie go. Nie będziesz mordował.

Nie będziesz cudzołożył. Nie będziesz kradł. Zatem 10 przykazań jest przykładem prawa apodyktycznego, po prostu nakazów kategorycznych.

Zatem w świetle tego prawdopodobnie bardziej interesujące jest to, jak interpretujemy materiał prawny Starego Testamentu, a zwłaszcza jego zastosowanie do ludu Bożego, do dzisiejszych chrześcijan? I znowu chcę bardzo krótko podsumować przynajmniej niektóre ważne aspekty. Jest o wiele więcej do powiedzenia i mogę jedynie pokrótce zilustrować te zasady. Przede wszystkim jednak uważam, że pierwszą ważną cechą zrozumienia prawa jest zrozumienie kontekstu nadania prawa, podobnie jak w przypadku każdej innej literatury, szczególnie rozdziału 20 Księgi Wyjścia oraz wersetów 1 i 2. Powiedzieliśmy już, że musimy rozumieć prawo w kontekście łaskawego wejścia Boga w przymierze ze swoim ludem.

Zatem prawo określa, czego Bóg wymaga od swego ludu w ramach tego przymierza. Musimy zatem zacząć od zrozumienia kontekstu nadawania prawa. Wyjścia rozdział 20 oraz wersety 1 i 2, a Bóg wypowiedział wszystkie te słowa w wersecie 2 Księgi Wyjścia 20 tuż przed wydaniem tzw. Dekalogu 10 przykazań.

Mówi: Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z Egiptu, z ziemi niewoli. Myślę, że zapewnia to kontekst dla nadania prawa w tym sensie, że prawo zostało dane w odpowiedzi na, dane Izraelowi w odpowiedzi na łaskawe postanowienie Boga dotyczące odkupienia jego ludu z Egiptu. Oznacza to, że prawo zostało dane, aby utrzymywać tę więź z Bogiem, który ich odkupił i pobłogosławił, wybawiając ich z Egiptu.

Teraz zostało dane prawo, a Izrael na nie zareaguje i będzie żył w świetle tego. Po drugie, ważne jest, moim zdaniem, zrozumienie prawa w świetle jego pierwotnego kontekstu historycznego w taki sam sposób, w jaki traktowalibyśmy każdą inną literaturę. Oznacza to, że należy zrozumieć historyczne tło kulturowe różnych przepisów.

To na przykład, aby dać wam tylko jeden krótki przykład, dlaczego w Księdze Kapłańskiej 19, wersecie 27 i 28, prawo Mojżeszowe zabrania tatuaży? Dlaczego zabrania strzyżenia brody i tym podobnych rzeczy? Jeśli zatem wstanę jutro i zgolę lub przystrzyżę brodę, czy złamię Prawo Mojżeszowe? Jeśli masz tatuaż lub kilka tatuaży, czy złamałeś Prawo Mojżeszowe? Ważne jest, jak w przypadku każdego innego tekstu biblijnego, aby umieścić prawa w ich historycznym kontekście kulturowym. Jednym z powszechnych wyjaśnień tego tekstu jest to, że to, czego zabrania Księga Kapłańska 19, to łączenie Izraela, ludu Bożego, z pewnymi pogańskimi religijnymi praktykami kapłańskimi. Konieczne jest więc umieszczenie praw w ich pierwotnym, historycznym kontekście kulturowym, aby zapytać, co robiły i dlaczego zostały wydane.

Trzecia, znowu bardzo szybko, trzecia zasada brzmi, szczególnie w zakresie stosowania, czy zrozumienie pierwotnego kontekstu historycznego i kulturowego oznacza zadanie pytania, jaki zatem wydaje się być prawdziwy cel tego prawa? Dlaczego wydaje się być dany? Co wydaje się być główną zasadą napędową, która stanowi podstawę tego prawa? Na przykład, jak powiedzieliśmy w 19 rozdziale Księgi Kapłańskiej, tatuaże mają na celu uniknięcie pogańskich praktyk religijnych. Dlatego też tatuaże nie wydają się dziś kojarzone z pogańskimi religijnymi praktykami kapłańskimi. Można więc było mieć tatuaże bez naruszania Prawa Mojżeszowego.

więc szukać innych sposobów w naszym własnym społeczeństwie i kulturze, gdzie mogłoby nam grozić naruszenie intencji tego przykazania, aby lud Boży unikał łączenia się z pogańskimi rytuałami i praktykami religijnymi oraz uczestnictwa w nich. Albo weźmy na przykład inne przykazanie znajdujące się w materiale prawnym Izraela, dotyczącym życia Izraela, a mianowicie w kilku miejscach Izraelowi nakazano nie zbierać plonów aż do krawędzi pola, ale pozostawić część to stoi. Powtórzę raz

jeszcze: myślę, że prawdziwą intencją tego jest to, że w zasadzie można powiedzieć, że jest to część izraelskiego systemu opieki społecznej.

Był to sposób na pozostawienie części plonów, aby biedni mogli zbierać kłosa na polach, co można znaleźć na przykład w Księdze Rut. Po pierwsze, Izraelitom nakazano tym, którzy mieli plony, aby pozostawili część plonów na stojąco, aby w ten sposób wesprzeć i zapewnić biednym. Zatem ponownie musimy zadać sobie pytanie, w naszych czasach, biorąc pod uwagę intencję tego prawa, jak to mogłoby wyglądać? W naszych czasach zwykle nie pozwalamy nikomu chodzić po naszych polach.

To nie jest normalny ani akceptowalny sposób karmienia biednych. Zwykle nie chodzą na pola rolników, chociaż może się to zdarzyć, ale zazwyczaj nie idą na pola w poszukiwaniu pożywienia lub pożywienia. Mogą istnieć inne miejsca, takie jak spiżarnie z jedzeniem lub coś w tym rodzaju.

Musimy więc zadać sobie pytanie, w jaki sposób i czy powinniśmy dzisiaj troszczyć się o biednych? W jaki sposób lud Boży powinien okazywać troskę o biednych w Kościele i poza nim? Ponownie, zwykle nie będzie to pozwalanie ludziom na zbieranie pokłosów na naszych polach, szczególnie jeśli nie jesteś rolnikiem ani ranczerem lub jeśli nie uprawiasz roślin, które są jadalne i nadają się do spożycia przez ludzi. Więc znowu patrzę na to polecenie i pytam, co wydaje się być prawdziwą intencją? Jaka wydaje się być intencja tego polecenia? Co próbuje przekazać? A potem zapytać, jak mogłoby to wyglądać w moim współczesnym społeczeństwie? Jak mógłbym spełnić tę prawdziwą intencję w moich czasach, czasach i kulturze? I jeszcze ostatnia kwestia, którą mogłem poruszyć tylko pokrótce. Uważam, że jest ona bardzo ważna i rzutuje na moje rozumienie relacji pomiędzy Starym i Nowym Testamentem, że ostatecznie Stary Testament znajduje swój punkt kulminacyjny i spełnienie w Nowego Testamentu i objawienia Nowego Przymierza w osobie Jezusa Chrystusa. Zatem ostatecznie sądzę, że interpretacja dowolnego tekstu musi kończyć się pytaniem, jak

odnajduje się on w odniesieniu do całego kontekstu kanonu Starego i Nowego Testamentu, który w obecnej postaci umieszcza oba testamenty, Stary i Nowy Testament, w odkupieńczym związku teologicznym.

Zatem ostatecznie oznacza to liczbę czwartą, a zatem trzeba także zrozumieć, w jaki sposób prawo ma zastosowanie do nas dzisiaj w świetle spełnienia w osobie Jezusa Chrystusa. Czasami jest to bardzo trudne i nie mam czasu, aby zagłębiać się w niektóre pytania z tym związane, ale myślę, że jednym z kluczowych tekstów jest rozdział 5 i werset 17 Ewangelii Mateusza, umożliwiające zrozumienie, w jaki sposób prawo odnosi się do ludu Bożego gdzie Jezus mówi: Nie przyszedłem znieść prawa. Dzieje się tak na początku Kazania na Górze.

Jezus mówi: Nie przyszedłem znieść prawa, ale przyszedłem je wypełnić. Myślę, że Jezus ma na myśli, mówiąc o wypełnieniu prawa, nie to przede wszystkim to, że przyszedł mu być posłuszny, choć faktycznie to robi, ale raczej to słowo „wypełnienie” należy rozumieć w świetle tego, jak Mateusz użył słowa „wypełnienie” w poprzednich rozdziałach, gdzie często posługuje się spełnieniem, aby pokazać, jak życie Jezusa i jego nauczanie wypełniają lub dopełniają coś ze Starego Testamentu. Życie Jezusa, Jego osoba, Jego nauczanie jest celem, na który wskazywał Stary Testament, w tym sensie, że cel w końcu nadszedł, można więc zobaczyć Jezusa, który go dopełnia lub wypełnia.

Zatem gdy to przyjmę, gdy Jezus mówi w Ewangelii Mateusza 5,17, nie przyszedłem znieść prawa, doszedłem do wypełnienia, przede wszystkim to, co mówi Jezus, to moja osoba i nauczanie jest prawdziwą intencją i celem prawa Starego Testamentu. W tym Jezusie, w tym, że prawo wskazywało na coś większego, teraz, gdy Jezus przyszedł, w jego nauczaniu i służbie, w jego życiu, można teraz zobaczyć jego osobę, która doprowadza prawo do jego wypełnienia. Zatem jako chrześcijanie, patrząc na prawo Starego Testamentu, nie tylko zadajemy sobie pytanie, jaka jest prawdziwa

intencja prawa, ale czytając Nowy Testament, w jaki sposób Chrystus wydaje się wypełniać to prawo ? Tylko do i czego, aby prawo Starego Testamentu w całości odnosiło się do chrześcijan, ale tylko widziane przez pryzmat tego, jak wypełniło się w osobie Jezusa Chrystusa.

Aby dać wam jeszcze kilka bardzo krótkich przykładów, numerem jeden jest na przykład system ofiarniczy Starego Testamentu, składanie ofiar i zwierząt, ofiary za grzech, o których mowa w Księdze Kapłańskiej itp. Można je postrzegać jako spełniony, czyli system ofiarny, możemy zobaczyć, że jesteśmy mu posłuszni i przestrzegamy go, ufając Jezusowi Chrystusowi, który teraz jest raz na zawsze ostateczną ofiarą złożoną w celu wypełnienia. Zatem system ofiarniczy w Starym Testamencie wypełnił się w Jezusie Chrystusie, raz na zawsze, ofiara, a my nadal jesteśmy posłuszni, przestrzegamy i wypełniamy prawo Starego Testamentu, ufając teraz ofierze Jezusa Chrystusa dla naszego zbawienia i naszego grzechu.

Inny przykład, bardzo szybko, stał się nieco bardziej kontrowersyjny, ponieważ wywodzi się bezpośrednio z Dziesięciu Przykazań, tak zwanego Dekalogu, a jest to przykazanie dotyczące sabatu, które nakazuje Izraelowi przestrzegać szabatu, przestrzegania siódmego dnia, Sabat i różne zastrzeżenia, które narosły wokół tego, jak Izrael to robi, a nawet niektóre kary za niezastosowanie się do tego. Jednakże interesujące jest zadanie sobie pytania: w jaki sposób lud Boży dzisiaj przestrzega szabatu? Czy czynimy to, przestrzegając soboty lub dnia siódmego, czy też obserwując jakiś inny dzień? Czy niedziela jest obecnie chrześcijańskim szabatem? Czy dzień szabatu został przeniesiony na niedzielę, abyśmy teraz mogli traktować niedzielę w taki sam sposób, w jaki Izrael traktował dzień sabatu? Albo, myślę, że kiedy ponownie przeczytasz rozdział 3 i 4 Listu do Hebrajczyków, myślę, że autor jasno wyraził się, że ponownie dotrzymujemy sabatu, odpoczywając w Jezusie Chrystusie i ufając Jezusowi Chrystusowi w kwestii naszego zbawienia, a nie poprzez przestrzeganie określonego, odrębnego dnia . Myślę, że zwykle gromadzimy się w

niedzielę, aby, moim zdaniem, nabożeństwo z innych powodów niż przestrzeganie szabat.

Nie oznacza to jednak, że niektórzy mogą w dalszym ciągu nie decydować się na przestrzeganie dni lub okresów odpoczynku, co z pewnością jest nadal dobrą radą, ale kiedy czytam List do Hebrajczyków 3 i 4, stwierdzam przede wszystkim, że prawdziwa intencja, czyli nakaz przestrzegania sabatu, wypełnia się przede wszystkim w osobie Jezusa Chrystusa i w zbawieniu Nowego Przymierza, które On przynosi, abyśmy teraz przestrzegali sabatu, przede wszystkim ufając Chrystusowi. Teraz możemy jeszcze zadać pytanie numer trzy: jaka jest prawdziwa intencja tej ustawy? Może to skłonić nas do przestrzegania okresów odpoczynku i wprowadzania okresów odpoczynku do naszego życia, ale myślę, że Nowy Testament jasno stwierdza, że szabat przestrzegają przede wszystkim chrześcijanie, patrząc na niego pod kątem tego, w jaki sposób został on dopełniony w osobie Jezusa Chrystusa. O prawie można powiedzieć dużo więcej i jest to o wiele bardziej skomplikowane niż tylko kilka punktów, które przedstawiłem, ale mam nadzieję, że przynajmniej zaostrzyłem wasz apetyt na zapoznanie się z literaturą prawniczą Starego Testamentu i dostarczenie pewne wskazówki dotyczące jego czytania, stosowania i interpretacji w dzisiejszych czasach.

Ostatnim gatunkiem literackim Starego Testamentu, o którym chcę pokrótce wspomnieć, jest literatura prorocza, która również stanowi całkiem pokaźny materiał Starego Testamentu. Na początek kilka uwag dotyczących rodzaju literatury, która prorokuje. Jest. Ważne jest, aby zrozumieć, że przynajmniej w naszym współczesnym świecie większość ludzi, nie tylko chrześcijan i nie tylko chrześcijan, ale nawet spoza kręgów chrześcijańskich i poza naszymi kościołami, ludzie na świecie często kojarzą prorocstwo z wróżeniem, czytaniem z dłoni lub coś w tym stylu. Zatem prorocstwo to przede wszystkim przepowiadanie przyszłości, prognozowanie lub przepowiadanie wydarzeń w przyszłości, zwykle w odpowiedzi, po prostu w odpowiedzi na naszą

fascynację przyszłością lub dociekanie, czy chcemy wiedzieć, co się ze mną stanie kiedyś w przyszłości.

Często można to znaleźć szczególnie w religiach grecko-rzymskich, to znaczy, że ktoś często udawał się do miejsca zwanego wyrocznią z różnymi pytaniami i konsultował się z bogami w tych kwestiach, często za pośrednictwem kapłana lub tłumacza, a ten kapłan lub tłumacz następnie przekazałby wyrocznię lub proroctwo odpowiadające na pytania takie jak: czy jeśli pójdę na wojnę, wygram? A może powinienem zrobić to czy tamto? Czy powinienem poślubić tę osobę? Można było to przedstawić bogom, a bóg odpowiedział odpowiedzią. Dlatego często myślimy o proroctwach Starego Testamentu i Biblii jak o wróżeniu, zaglądaniu do kryształowej kuli, aby zobaczyć, co wydarzy się za wiele lat, miesięcy, a nawet stuleci. Ważne jest jednak, aby zrozumieć, że przynajmniej w Starym Testamencie proroctwo, jak to opisał jeden z badaczy Starego Testamentu, prorok było tym, co nazywał egzekutorem przymierza.

Tego, który, gdy Izrael zaczął odstępować od swoich obowiązków i na przykład popadać w bałwochwalstwo i bałwochwalcze praktyki, Bóg często powoływał proroka, aby przypominał Izraelowi o jego obowiązkach przymierza i ostrzegał go przed niebezpieczeństwami, a nawet komunikował karę, która teraz miała zostać poniesiona z powodu niedotrzymania zobowiązań przymierza. Zatem prorocy nie pojawiają się znikąd, aby zaspokoić ciekawość osoby, która chce wiedzieć, co wydarzy się w przyszłości, ale zamiast tego prorocy Starego Testamentu byli egzekutorami przymierza lub tymi, których Bóg powołał, aby zwracali się do Izraela, aby przypominać im o zobowiązaniach wynikających z przymierza i ostrzegać przed niebezpieczeństwami popadnięcia w bałwochwalstwo, a nawet wydawać na nich wyrok, gdy to uczynią, a także zwracać się do innych narodów pogańskich i ogłaszać je. Doprowadziło to do bardzo popularnego i powszechnego rozróżnienia, które można znaleźć w wielu podręcznikach dotyczących interpretacji lub hermeneutyki, rozróżnienia między przepowiadaniem a przepowiadaniem, to znaczy

przepowiadaniem oznaczającym przekazywanie wiadomości, przepowiadaniem wiadomości czytelnikowi, a nie przepowiadanie, czyli przepowiadanie czegoś, co wydarzy się w przyszłości.

Zwykle uważa się, że proroctwa Starego Testamentu zawierają oba te elementy, ale skupiają się bardziej na pierwszym, co oznacza, że prorocy są głównie po to, aby przekazywać czytelnikom przesłanie, nawet jeśli przepowiadają przyszłość, w sposób, który jest odpowiedni i do którego się odnosi. sytuacji, w której znajdują się czytelnicy. Ogólnie rzecz biorąc, w ramach proroctw, tylko po to, aby uświadomić ci ten fakt, ale najlepszą rzeczą, jaką możesz zrobić, to przeczytać inne dzieła, które dotyczą literatury proroczej oraz tego, czym ona jest, jak funkcjonuje i jak czytać, ale jedną rzecz, którą znajdziesz w tekstach proroczych, jest to, że często znajdziesz w nich różne inne formy. Mówiliśmy już o jednym z nich, narracji wezwania poddanej krytyce, formie literackiej, która wydaje się, że powstała z potrzeby uprawomocnienia przesłania proroka i jego powołania do uprawomocnienia wszystkiego innego, co powie, a często miało formę konfrontacji Boga z prorokiem i zlecenia, po którym następował sprzeciw proroka, po którym następowała odpowiedź Boga, a potem zwykle była także obietnica i znak.

Wszystko to są częste elementy proroczej narracji o powołaniu. Istnieją inne rodzaje form, które wydają się być powszechną formą, stylizowaną formą, którą można znaleźć w literaturze proroczej, na przykład tak zwane wyrocznie biada, tekst, który zaczyna biada komukolwiek, a następnie czasami podaje przyczynę biada. Zwykle wyrocznie biada są czasami postrzegane jako wywodzące się z pieśni żałobnych lub lamentów pogrzebowych, ale w tekście Starego Testamentu używa się ich do opłakiwania sądu, który teraz spada na Izrael lub narody z powodu ich grzechów.

więc znajdujesz „biada” lub „biada komuś”, a następnie podajesz powód, który jest często nazywany wyrocznią „biada”. Inną powszechną formą jest to, co czasami

nazywa się mową posłańców, w której można znaleźć coś w rodzaju słowa Pańskiego, które dotarło do tak a tak, mówi Pan. Przekonasz się, że ta forma powszechnie pojawia się w literaturze proroczej, prawdopodobnie ponownie funkcjonując w celu uzasadnienia przesłania proroka i wykazania, że ma ono boską aprobatę.

I w końcu formą, która faktycznie rozwija się w literaturę typu apokaliptycznego, jak Daniel, jest tak zwany raport z wizji, który rejestruje wizjonerskie doświadczenie proroka, czy to poprzez sen, czy inny rodzaj ekstatycznego doświadczenia wizjonerskiego. Zwykle można znaleźć odniesienia do przygotowań do wizji, takie jak post, a nawet oprawa wizji. Częstym miejscem widzenia jest czasem stanie nad rzeką.

Stwierdzasz, że ma to miejsce, po czym następuje opis samego doświadczenia wizyjnego, a następnie opis tego, co dana osoba widziała. Chodzi mi więc o to, że nawet w literaturze proroczej można znaleźć różne rodzaje form, które to tworzą, ale składają się na tekst proroczy. To, o czym chcę pokrótce porozmawiać, to ponowne podsumowanie zasad podejścia do tekstu proroczego w oparciu o to, co myślę, bazując na rodzaju literatury, jaką jest.

Przede wszystkim bardzo ważną podstawową zasadą hermeneutyczną jest uznanie, że literatura prorocza nie jest przede wszystkim przepowiednią. Nie chcę powiedzieć, że nie dlatego, że tak jest, ale jest to przede wszystkim przesłanie na teraźniejszość. Jest to przede wszystkim przesłanie proroka skierowane do współczesnych.

Ponownie powiedzieliśmy, że trudność polega na tym, że prorocy zwykle pojawiają się, gdy Izrael znajduje się w kryzysie, kiedy popadł w bałwochwalstwo lub zrzekł się swoich zobowiązań przymierza. Prorok jest często powoływany, aby przekazać przesłanie, które jest przede wszystkim wezwaniem do pokuty i posłuszeństwa. Zatem powrócimy do tego, ale przesłanie proroka nie polega przede wszystkim na przepowiadaniu przyszłości dla samego przepowiadania przyszłości, ale ostatecznie

polega na wzywaniu ludzi z powrotem do posłuszeństwa oraz do pokuty i posłuszeństwa.

Po drugie, jak każdy inny tekst, chociaż zawsze jestem zaintrygowany, szczególnie wielu chrześcijan, jak często ta zasada jest ignorowana, chociaż chętnie stosują ją do innych rodzajów literatury biblijnej, ale jak każdy inny tekst, tekst proroczy należy ostatecznie zrozumieć przede wszystkim wszystko w świetle pierwotnego kontekstu historycznego, w którym powstał. Oznacza to zatem, że prawdopodobnie nielegalne jest odczytywanie tekstu proroczego jako przepowiadającego wydarzenia XXI wieku lub wcześniejsze lub nawet późniejsze, ale nawet jeśli prorok rzeczywiście przepowiada przyszłość, nadal należy to rozumieć w świetle tego, co czytelnicy zrozumieliby przez to w swoim rozumieniu. kontekst historyczny z I wieku lub wcześniejszy. Po trzecie, należy przyznać, że często prorocza literatura prorocza posługuje się językiem metaforycznym i symboliką zrozumiałą dla czytelników.

Na przykład, gdy myślimy o tym, jak wypełniły się lub zostaną spełnione proroctwa Starego Testamentu, często odpowiedź nie jest dosłowna, ale chociaż prorocze teksty prorocze, zwłaszcza te, które przewidują przyszłe wypełnienie lub odnoszą się do przyszłego spełnienia, często są sformułowane w metaforycznym, symbolicznym języku, co oznacza chociaż prorocy rzeczywiście przewidują wypełnienie Bożych celów w rzeczywistych osobach i wydarzeniach, przekazuje to symbolicznie i metaforycznym językiem, abyśmy nie musieli koniecznie oczekiwać, że proroczy tekst wypełni się w tym, o czym moglibyśmy pomyśleć jako jakiś ściśle, dosłowny sposób. Wychowałem się w kontekście kościelnym i powrócę do tej samej zasady, gdy będziemy mówić o Apokalipsie Jana i Danielu, ale wychowałem się w kontekście kościelnym, który mówi, że proroctwa należy interpretować dosłownie, chyba że istnieje dobry powód, aby tego nie robić. Myślę, że należy to postawić na głowie i powiedzieć, że ten proroczy język, metaforyczny język symboliczny, należy interpretować symbolicznie, chyba że istnieje dobry powód, aby tego nie robić.

Oznacza to, że nie sugeruję, że prorocy nie przepowiadali rzeczywistych osób i wydarzeń w ujęciu historycznym, ale często, kiedy je opisują, czynili to za pomocą symboliki w języku metaforycznym, zatem musimy zapytać, musimy zrozumieć i zapytać, co jest znaczenie tego języka, co autor chciał przekazać, jaki jest ten metaforyczny język sugerujący, jak autor widzi wydarzenie i jak je rozumie, interpretując nie dosłownie, ale interpretując symbolicznie. Czwartą zasadą jest zrozumienie, że literatura prorocza odnosi się zarówno do teraźniejszości, jak i przyszłości. W rzeczywistości prorocy często widzą, że czasami literatura prorocza zdaje się opisywać wydarzenia, które będą miały miejsce za czasów czytelnika lub będą miały miejsce tuż na horyzoncie, bardzo szybko, ale potem bez ostrzeżenia ma się wrażenie, że autor także nagle używając języka opisującego ostateczny koniec historii, eschatologiczny koniec historii.

Często zdarza się, że prorocy opisują wydarzenia w miarę ich pojawiania się, ale opisują je na tle szerszych celów Boga dla całego świata, dlatego czasami interpretacja proroczego tekstu może być nieco trudna do zrozumienia, kiedy autor ma wyszedł poza proroka, wyszedł poza własne horyzonty w swoich własnych sytuacjach, a następnie przyjął Bożą wizję Bożych celów dla całego kosmosu. Piątą, o której wspomnę i poruszymy ją na następnej sesji. Piątą ważną zasadą w interpretacji tekstu proroczego jest zadanie pytania, w jaki sposób to proroctwo się wypełnia, a zwłaszcza zadanie kilku pytań. Po pierwsze, zapytaj, czy wypełni się to w okresie Starego Testamentu, czy wypełni się w okresie historii Izraela, czy też wypełni się w Nowym Testamencie wraz z przyjściem Chrystusa, czy też dalej, czy proroctwo się spełni ostatecznie w przyszłości, na samym końcu świata i postąpieniu Boga z całym kosmosem.

sposób proroctwo się wypełnia dzień i wiek autora i jego czytelników w ciągu ich życia, czy wypełni się to kiedyś w historii Izraela, czy też spełni się w Nowym

Testamencie głównie przez Chrystusa i Jego lud, czy też jest to proroctwo końca historii na koniec kosmosu. Są inne kwestie związane z zadawaniem pytania, w jaki sposób to proroctwo się wypełnia, i podczas następnej sesji przyjrzymy się temu i podamy kilka innych przykładów, kilka przykładów spełnienia, a następnie wymienimy kilka dodatkowych zasad interpretacji proroctw tekstu, a następnie przejdziemy do Nowego Testamentu i rozważymy gatunki i typy literackie Nowego Testamentu oraz ich wpływ na interpretację, zaczynając konkretnie od ewangelii i nie będziemy poświęcać im dużo czasu, ponieważ już to zajmowaliśmy z ewangeliami i krytyką narracji, ale chcę po prostu zacząć przyglądać się gatunkom Nowego Testamentu, po prostu dokonując kilku dalszych obserwacji na temat tego, jak czytamy ewangelie w świetle rodzaju literatury, jaką one są.